

Sygn. akt VII U 1946/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Popielińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Adrianna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2014 r. w Gdańsku

sprawy R. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania R. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 17 lipca 2013 r. nr (...)

oddala odwołanie.

/ Na oryginale właściwy podpis. /

Sygn. akt VII U 1946/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 lipca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu R. T. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. 1440 j. t.) dalej: ustawa, powołując się na fakt, iż komisja lekarska pozwanego orzeczeniem z dnia 12 lipca 2013 r. stwierdziła jego częściową niezdolność do pracy, natomiast nie ustaliła daty powstania przedmiotowej niezdolności do pracy, a wnioskodawca w dziesięcioleciu poprzedzającym zgłoszenie wniosku tj. od 28 września 2002 roku do 27 września 2012 roku udowodnił 3 lata, 1 miesiąc i 4 dni okresów składkowych i nieskładkowych zamiast wymaganych prawem 5 lat. Ponadto ubezpieczony nie spełnił warunków wprowadzonych ustawą dnia 28 lipca 2011 roku, gdyż nie udowodnił wymaganych 30 lat okresów składkowych. Jednocześnie organ rentowy uchylił swą wcześniejszą decyzję z dnia 08 listopada 2012 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony podnosząc, iż stan jego zdrowia czyni go całkowicie niezdolnym do pracy od dnia złożenia wniosku o przedmiotowe świadczenie tj. od dnia 28 września 2012 roku.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując argumentację, zaprezentowaną w treści spornej decyzji.

W piśmie procesowym z dnia 01 kwietnia 2014 roku pozwany wskazał, że przyjmując za datę powstania niezdolności do pracy dzień 21 czerwca 2012 roku ubezpieczony udowodnił 2 lata, 11 miesięcy i 18 dni w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy nadmieniając jednocześnie, że całym okresie ubezpieczeniowym skarżący udowodnił 29 lat, 9 miesięcy i 19 dni okresów składkowych.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony R. T., urodzony dnia (...), z zawodu mechanik maszyn i urządzeń energetycznych, w dniu 28 września 2012 r. złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Orzeczeniem z dnia 31 lipca 2012 roku Miejski Zespół ds. Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności uznał, iż wnioskodawca jest niepełnosprawny w stopniu znacznym jednocześnie wskazując, iż ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 21 czerwca 2012 roku a orzeczenie wydaje się na okres do dnia 30 września 2015 roku.

Decyzją z dnia 08 listopada 2012 roku pozwany odmówił skarżącemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy powołując się na fakt, że mimo, iż Lekarz Orzecznik pozwanego orzeczeniem z dnia 19 października 2012 roku stwierdził, iż skarżący jest całkowicie niezdolny do pracy do 31 października 2013 roku to w dziesięcioleciu na dzień złożenia wniosku tj. od 29 września 2002 roku do 28 września 2012 roku ubezpieczony wykazał legitymowanie się okresem 3 lata, 1 miesiąc i 4 dni okresów składkowych i nieskładkowych zamiast wymaganych 5 lat. Ponadto ubezpieczony nie spełnił warunków wprowadzonych ustawą z dnia 28 lipca 2011 roku gdyż nie udowodnił wymaganych 30 lat okresów składkowych.

Okoliczności bezsporne, vide: akta rentowe : wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z dnia 28 września 2012 r. – k. 1-3, decyzja pozwanego z dnia 08 listopada (...). – k. 80

Okoliczności bezsporne, vide: akta sprawy: - orzeczenie o stopniu niepełnosprawności – k. 40

Na skutek przedłożenia przez wnioskodawcę nowej dokumentacji we wniosku o rentę w drodze wyjątku pozwany po raz kolejny rozpatrywał zasadność przyznania skarżącemu dochodzonego przez niego świadczenia w trybie zwykłym.

W związku z powyższym stan zdrowia ubezpieczonego oceniany był ponownie przez lekarza orzecznika pozwanego. W opinii lekarskiej z dnia 21 czerwca 2013 roku rozpoznając u wnioskodawcy otępienie o etiologii mieszanej naczyniowo - alzheimerowskiej, zespół depresyjny, miażdżycę uogólnioną, nadciśnienie tętnicze, przewlekłą chorobę nerek lekarz orzecznik uznał, iż skarżący jest częściowo niezdolny do pracy, przy czym jako datę początkową wskazał 07 czerwca 2012 roku (udokumentowany początek aktualnego leczenia – początek hospitalizacji) .

Główny Lekarz Orzecznik ZUS zakwestionował prawidłowość opinii lekarza orzecznika wskazując, iż lekarz orzecznik nie udzielił właściwej i pełnej odpowiedzi na pytanie organu rentowego.

W związku z powyższym stan zdrowia ubezpieczonego oceniany był przez Komisję Lekarską pozwanego, która w opinii lekarskiej z dnia 12 lipca 2013 roku rozpoznając u ubezpieczonego otępienie o etiologii mieszanej naczyniowo - alzheimerowskiej, zespół depresyjny, miażdżycę uogólnioną, nadciśnienie tętnicze z zajęciem serca oraz przewlekłą chorobą nerek uznała, iż obecny stan badanego czyni go całkowicie niezdolnym do pracy od 07 czerwca 2012 roku do października 2013 roku. Jednocześnie Komisja Lekarska ZUS stwierdziła , iż daty początkowej powstania częściowej niezdolności do pracy nie dało się ustalić.

W całym okresie ubezpieczeniowym skarżący udowodnił 29 lat 9 miesięcy i 19 dni okresów składkowych .

W dziesięcioleciu przed dniem zgłoszenia wniosku tj. od 28 września 2002 roku do 27 września 2012 roku skarżący udowodnił 3 lata 1 miesiąc i 4 dni okresów składkowych i nieskładkowych .

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 17 lipca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu R. T. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. 1440 j. t.) dalej: ustawa, powołując się na fakt, iż komisja lekarska pozwanego orzeczeniem z dnia 12 lipca 2013 r. stwierdziła jego częściową niezdolność do pracy natomiast nie ustaliła daty powstania przedmiotowej niezdolności do pracy, a wnioskodawca w dziesięcioleciu poprzedzającym zgłoszenie wniosku tj. od 28 września 2002 roku do 27 września 2012 roku udowodnił 3 lata, 1 miesiąc i 4 dni okresów składkowych i nieskładkowych zamiast wymaganych prawem 5 lat. Ponadto ubezpieczony nie spełnił warunków wprowadzonych ustawą dnia 28 lipca 2011 roku, gdyż nie udowodnił wymaganych 30 lat okresów składkowych. Jednocześnie organ rentowy rozpoznając ponownie wniosek ubezpieczonego w trybie zwykłym - uchylił swą wcześniejszą decyzję z dnia 08 listopada 2012 roku.

okoliczności bezsporne, vide: akta rentowe : opinia lekarza orzecznika pozwanego z dnia 21 czerwca 2013 r.- k. 258 i k. 26 dokumentacji lekarskiej, zarzuty zgłoszone przez Głównego Lekarza Orzecznika – k. 259, opinia Komisji Lekarskiej z dnia 12 lipca 2013 – k. 263 i 36 dokumentacji lekarskiej, decyzja pozwanego z dnia 17 lipca 2013 r. – k. 268, raport uprawnień do świadczenia – k. 267

W celu ustalenia, czy stan zdrowia strony wskazuje, że utraciła ona całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu przy czym przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy należy ustalić: stopień naruszenia sprawności i organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowości przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycję psychiczne, najwcześniejszą datę powstania ustalonego stopnia niezdolności do pracy, trwałość lub przewidywany okres niezdolności do pracy– konieczne były wiadomości specjalne, zatem Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych: neurologa , psychologa, psychiatry, urologa.

dowód: akta sprawy : postanowienie Sądu z dnia 20 września 2013 – k. 53

Powołani w sprawie biegli sądowi dokonali u ubezpieczonego rozpoznania następujących schorzeń:

1. przewlekła niewydolność nerek w stadium III
2. łagodny przerost gruczołu krokowego
3. miażdżyca uogólniona
4. otępienie o stopniu łagodnym
5. organiczne zaburzenia nastroju miernie nasilone

Po zapoznaniu się z dostarczoną dokumentacją medyczno – sądową oraz po przeprowadzeniu badania przedmiotowego strony biegły urolog uznał, iż stan zdrowia wnioskodawcy wskazuje, że utracił on całkowicie zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu spowodowanego obecnością schorzenia nefrologicznego (przewlekła niewydolność nerek) i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu **na okres 3 lat od daty złożenia wniosku** . Jednocześnie biegły nadmienił, iż przewlekła niewydolność nerek w stadium III potwierdzona poziomem kreatyny i poziomem przesączania kłębuszkowego (GFR) nie rokuje korzystnie dla przeszłości nerek wnioskodawcy.

dowód: akta sprawy : opinia biegłego sądowego urologa – k. 64

W ocenie biegłego sądowego neurologa wnioskodawca jest osobą całkowicie niezdolną do pracy zarobkowej ze względu na rozlane uszkodzenie ośrodkowego układu nerwowego od postacią zmian zanikowych korowo – podkorowych. Badanie przedmiotowe skarżącego nie wykazało objawów ogniskowych w tym niedowładu kończyn,

zanurzeń chodu, sprawności manualnej, zaburzeń mowy, nie koreluje także z rozległymi zmianami zanikowymi struktur korowych i podkorowych. Zdaniem biegłego u badanego dominują zmiany psychiczne. Biegły wyjaśnił również, że nadciśnienie tętnicze, zmiany miażdżycowe w obrębie naczyń mózgowych były powodem wystąpienia nagłej utraty przytomności w czerwcu 2012 roku oraz leczenia szpitalnego, a przeprowadzone badania okulistyczne i radiologiczne – mimo braku objawów ogniskowych w badaniach przedmiotowych – wskazały na rozległe zmiany zanikowe mózgu korowo- podkorowe / TK i MRI, zapis EEG/. Biegły podkreślił zatem, że ustalona przez orzeczników pozwanego całkowita niezdolność do pracy zarobkowej jest także uzasadniana z przyczyn neurologicznych. Ponadto wskazał, iż **najwcześniejszą datą powstania orzeczonej niezdolności do pracy jest dzień 21 czerwca 2013 roku** (taka datę przyjął także Zespół ds. Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności) – wskazując, iż jest to data wypisu ze Szpitala w G. – Oddziału Chorób Wewnętrznych. Zdaniem biegłego wnioskodawca jest niezdolny do pracy do dnia 30 września 2015 roku.

dowód: akta sprawy : opinia biegłego sądowego neurologa – k. 68-70

Na podstawie jednorazowego badania psychiatrycznego i psychologicznego przeprowadzonych w warunkach ambulatoryjnych oraz po analizie danych z akt sprawy i z dokumentacji leczenia biegli sądowi psycholog oraz psychiatra wskazali iż stan psychiczny skarżącego jest zaburzony i powoduje okresową całkowitą niezdolność do pracy **od dnia złożenia wniosku na okres 3 lat**. Ponadto biegli wyjaśnili, iż występujące u ubezpieczonego zaburzenia otępienie utrzymują się w dolnych granicach otępienia łagodnego co znajduje wyraz w kolejnych badaniach i wynikach Skali MMSE, i są na podłożu organicznym. Biegli zwrócili uwagę na fakt, iż towarzyszące skarżącemu zaburzenia nastroju są wtórne do występujących schorzeń i nie mają znacznego nasilenia, nie powodują u wnioskodawcy ani częściowej ani całkowitej niezdolności do pracy.

dowód: akta sprawy : opinia biegłego sądowego psychologa oraz psychiatry – k. 72-74

W piśmie procesowym z dnia 12 lutego 2014 roku , powołując się na treść opinii Przewodniczącego Komisji Lekarskich organ rentowy wskazał, iż biegły psychiatra oraz psycholog ustalili tożsamą co organ rentowy datę powstania niezdolności do pracy (tj. 19.10.2012 r.). Organ rentowy zwrócił uwagę na fakt, iż biegły sądowy neurolog w sposób odmienny określił datę powstania niezdolności do pracy- ustalając ją na dzień 21 czerwca 2012 roku. W ocenie pozwanego można przyjąć, iż jest to najwcześniejsza data, kiedy można ustalić niezdolność skarżącego do pracy.

dowód: akta sprawy : pismo procesowe pozwanego – k. 90-91

W ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy datowanej na dzień 21 czerwca 2012 r. ubezpieczony udowodnił 2 lat, 11 miesięcy i 18 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

dowód: akta sprawy : pismo procesowe pozwanego z dnia 01 kwietnia 2014 r. – k. 96

Bezsporny stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych pozwanego oraz dokumentacji lekarskiej ZUS, których prawdziwości i rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw by odmówić im wiarygodności.

Ocenę stanu zdrowia ubezpieczonego Sąd oparł o opinie wydane w sprawie przez biegłych sądowych: neurologa, psychologa, psychiatrę oraz urologa. Sąd uznał je za miarodajne źródło wiedzy w zakresie wymagającym wiadomości specjalistycznych. Opinie zostały sporządzone w sposób rzeczowy i konkretny, zawierają jasne, logiczne i przekonujące wnioski. Zostały one uzasadnione w sposób wyczerpujący i zgodny z wiedzą medyczną posiadaną przez biegłych. Opinie te zostały wydane po dokonaniu oględzin i badaniu ubezpieczonego, analizie przedłożonej przez niego dokumentacji lekarskiej i w oparciu o wyniki badań znajdujące się w aktach ZUS. Wyczerpująco zostały opisane stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia i ich wpływ na jego zdolność do pracy. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia opinii biegłych, uznając, iż stanowią one wiarygodną podstawę do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Mając na uwadze powyższe ustalenia stwierdzić należy, iż odwołanie ubezpieczonego R. T. jest niezasadne i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. 1440 j. t.), dalej: ustawa, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu społecznemu lub nie później niż 18 miesięcy od ich ustania.

Zgodnie z treścią przepisu art. 58 ust. 1 ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Ustęp 2 cytowanego przepisu stanowi z kolei, że okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Zgodnie z ustępem 3 art. 58 ustawy jeżeli ubezpieczony nie osiągnął okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w ust. 1, warunek posiadania wymaganego okresu uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony został zgłoszony do ubezpieczenia przed ukończeniem 18 lat albo w ciągu 6 miesięcy po ukończeniu nauki w szkole ponadpodstawowej, ponadgimnazjalnej lub w szkole wyższej oraz do dnia powstania niezdolności do pracy miał, bez przerwy lub z przerwami nieprzekraczającymi 6 miesięcy, okresy składkowe i nieskładkowe.

Natomiast z brzmienia ustępu 4 omawianego przepisu wynika jednoznacznie, iż przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił **okres składkowy**, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Zgodnie z treścią art. 12 ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z brzmienia art. 12 ustawy wyraźnie wynika, że do stwierdzenia niezdolności do pracy nie jest wystarczające samo występowanie naruszenia sprawności organizmu (choroby), lecz jednocześnie naruszenie to musi powodować całkowitą lub częściową utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, nie rokując odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Natomiast zgodnie z jej art. 13 przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, oraz możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Opinie powołanych w sprawie biegłych potwierdziły stanowisko komisji lekarskiej pozwanego w przedmiocie całkowitej okresowej niezdolności do pracy ubezpieczonego.

W ocenie biegłego urologa przewlekła niewydolność nerek w stadium III potwierdzona poziomem kreatyniny i poziomem przesączania kłębuszkowego nie rokują korzystanie dla przyszłości nerek wnioskodawcy. Z kolei biegły neurolog zaznaczył, iż ubezpieczony jest osobą całkowicie niezdolną do pracy ze względu na rozlane uszkodzenie ośrodkowego układu nerwowego. Biegli sądowi psycholog oraz psychiatra podkreślili natomiast, że również stan psychiczny ubezpieczonego jest zaburzony i powoduje u niego całkowitą, okresową niezdolność do pracy.

Kwestią sporną zatem w niniejszej sprawie było, to czy ubezpieczony R. T. legitymuje się wymaganym przez prawo okresem składkowym w kontekście stwierdzenia istnienia u badanego całkowitej niezdolności do pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego zebrany w sprawie materiał dowodowy w kontekście przebiegu ubezpieczenia wnioskodawcy, uwzględnionych okresów składkowych i nieskładkowych, w tym daty ostatniego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu z uwzględnieniem opłaconych składek na ubezpieczenie społeczne i w konsekwencji braku kwestionowania karty stażowej ubezpieczonego, nie daje podstaw do twierdzenia, iż odwołanie ubezpieczonego jest zasadne.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż orzekając w przedmiotowej sprawie, ustalając najwcześniejszą datę powstania niezdolności do pracy skarżący Sąd oparł się na miarodajnej w jego ocenie opinii biegłego sądowego neurologa - przyjmując, iż przedmiotowa niezdolność do pracy istnieje od dnia 21 czerwca 2012 roku. Wskazana przez biegłego data pokrywa się z momentem opuszczenia przez wnioskodawcę szpitala w G.- Oddziału chorób Wewnętrznych. Ponadto dzień 21 czerwca 2012 roku został wskazany w orzeczeniu Miejskiego Zespołu (...) ds. Niepełnosprawności jako dzień, od którego datuje się występujący u ubezpieczonego stopień niepełnosprawności.

Podkreślenia wymaga fakt, iż w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy ustalonej na dzień 21 czerwca 2012 roku wnioskodawca nie legitymuje się wymaganym przez prawo 5 letnim okresem składkowym i nieskładkowym, bowiem wnioskodawca udowodnił zaledwie 2 lata, 11 miesięcy i 18 dni okresów składkowych i nieskładkowych, zaś na datę wniosku ubezpieczony udowodnił 3 lata, 1 miesiąc i 4 dni okresów składkowych i nieskładkowych zamiast wymaganych prawem 5 lat.. Tym samym odwołujący się nie spełnił przesłanki o której mowa w art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy.

Mając nadto na uwadze fakt, iż w całym okresie podlegania ubezpieczeniu społecznemu skarżący wykazał się jedynie posiadaniem 29 lat, 9 miesięcy i 19 dni okresów składkowych w przedmiotowej sprawie nie zachodzą okoliczności uzasadniające zastosowanie przepisu art. 58 ust 4 ustawy.

Wobec powyższego należało uznać, iż skarżący nie legitymuje się wymaganym przez prawo stażem ubezpieczeniowym, o którym mowa w art. 57 ust 1 ustawy w zw. z art. 58 ust. 1 pkt 5 cyt. ustawy a jednocześnie zaś nie zachodzą podstawy do uznania, iż zachodzi przesłanka wynikająca z art. 58 ust. 4 cyt. ustawy.

Niespełnienie jednej z łącznie wymaganym przesłanek nie daje podstaw do przyznania ubezpieczonemu dochodzonego przez niego świadczenia.

Mając zatem powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz przywołanych wyżej przepisów Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji pozwanego z dnia 17 lipca 2013 roku uznając prawidłowość wydanej decyzji.

SSO Monika Popielińska